Історія Віти Вєтряк – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Серце, що дарує родину»

Це історія про жінку, яка попри жорстоку війну, важке вимушене переселення та незліченні життєві випробування знаходить у своєму серці невичерпні сили бути надійною опорою для восьми дітей і непохитно вірити у світле майбутнє України.

До початку повномасштабної війни Віта Вєтряк працювала інженеркою на металургійному заводі. Вона щиро любила свою професію, дбала про затишок у родинному колі, виховувала сімох дітей і, як мільйони українських матерів, мріяла про прості, але такі життєво важливі речі: мирне небо над головою, спокійне родинне тепло та омріяну відпустку на морю, де можна було б усім разом відпочити, набратися життєвих сил і створити нові щасливі спогади.

Її життя було сповнене щоденними турботами, улюбленою роботою та відповідальними материнськими обов’язками. Вона звикла тримати все під контролем, бути міцним фундаментом для своїх дітей і впевнено дивитися у прийдешній день. Здавалося, попереду на них чекає безліч світлих планів, нереалізованих мрій та звичайних щасливих днів.

Та раптом прийшла війна. Вона жорстоко й безжально змусила Віту залишити рідне місто, звичне, налагоджене життя, роботу та все те, що було таким дорогим і близьким серцю. Попереду на неї чекала невідома Вінниця — нове місто, незвичні обставини й гостра необхідність починати все з «чистого аркуша». Усе, що роками будувалося самовідданою працею, в одну мить втратило звичну опору. Жінка щиро зізнається, що тоді відчула себе опустошеною та беззахисною.

Та навіть у найстрашніші, найтемніші моменти залишалося те, що неможливо знищити жодною війною, — її гаряче материнське серце, безмежна любов до дітей та священна відповідальність за їхнє прийдешнє.

Сьогодні Віта виховує вже вісім дітей. Її родина стала ще більшою і дружнішою, а разом із нею зросли й щоденні турботи, колосальна відповідальність та потреба знаходити сили там, де, здавалося б, їх уже фізично не залишилося. Кожен новий день вимагає від неї неабиякої витримки, залізного терпіння, мудрості та тонкого вміння підтримати кожну дитину окремо.

Віта порівнює свою велику родину зі складною, вивіреною конструкцією, у якій абсолютно кожна деталь має значення. Вона чітко розуміє: якщо через надмірний тиск зламається хоча б одна маленька деталь, може небезпечно похитнутися вся система. Саме тому вона щодня намагається залишатися тією стійкою скелею й опорою, яка допомагає родині триматися разом, долати будь-які шторми та ні на мить не втрачати віри.

Її сила полягає зовсім не в тому, що їй ніколи не буває важко чи боляче. Її справжня сила — у тому, що, попри всі життєві бурі й руйнування, вона продовжує неухильно дбати про дітей, тримати в центрі уваги їхні потреби та невтомно шукати нові можливості для їхнього розвитку. Вона ніколи не приховує від рідних наявних труднощів, але й водночас не дозволяє їм стати остаточною відповіддю на запитання, яким буде їхнє завтра.

Родина Віти неодноразово мала реальну можливість виїхати за кордон у безпеку. Проте вона зробила свідомий, непохитний вибір — залишатися в Україні. Для неї рідна країна — це не просто суха географічна позначка на карті. Це святий простір, у якому її діти мають зростати, навчатися, здобувати знання, розкривати власні таланти й будувати щасливе майбутнє. Віта глибоко переконана, що саме на рідній землі діти зможуть повноцінно реалізувати себе та відчувати потужну підтримку своєї Батьківщини.

Цей вчинок говорить про її високі життєві цінності краще за будь-які слова. Навіть після вимушеного переселення, навіть тоді, коли звичний світ перевернувся з ніг на голову, вона ані на секунду не втратила віри в Україну. Вона продовжує вкладати всю душу у найголовніше — у виховання дітей, які вже зовсім скоро самі творитимуть новітню історію своєї держави.

Ця історія аж ніяк не про безхмарне життя без випробувань. Вона про те, як навіть після найболісніших втрат і змін можна зберегти найголовніше: чисту любов, незламну гідність, відповідальність і животворну надію. Про дивовижну жінку, яка не обирала страшних випробувань, але щодня свідомо обирає бути поруч зі своїми дітьми, вести їх за собою та допомагати сміливо дивитися вперед.

Віта Вєтряк — це жінка, яка міцно тримає свою велику родину щирою любов'ю, гарячою відповідальністю та непохитною вірою в завтрашній день. Її життєвий приклад нагадує всім нам, що справжня сила матерії вимірюється не відсутністю проблем, а здатністю бути міцним прихистком для дітей, коли світ навколо руйнується.

Можливо, колись обов'язково здійсниться і її давня, затишна мрія про омріяну відпустку на морському узбережжі — коли вся велика родина зможе зібратися разом за мирним столом, сповна відчути довгоочікуваний спокій і просто радіти кожній хвилині життя. А поки Віта день за днем робить усе можливе й неможливе, аби її діти мали найцінніші скарби: материнську любов, підтримку, якісну освіту та непохитну віру в майбутнє.

Бо у цьому світі існують серця, здатні зігріти теплом цілу велику родину. Є жінки, які навіть після найтяжчих втрат ніколи не перестають будувати майбутнє. І є безсмертна материнська любов, яка допомагає вистояти і триматися тоді, коли здається, що земля йде з-під ніг.

Її найбільша, найголовніша перемога — це її діти, які зростають із глибокою вірою в життя, у свою незламну країну та у власні сили.